

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **DIESELWORX s.r.o.**, IČO 26394227
sídlem Bezděkovské Předměstí 204, 344 01 Domažlice
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Bílým
sídlem Prešovská 337/6, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2017, č.j. 4006/1.30/17-3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj ze dne 11. 5. 2017, č.j. 18582/6.30/16-16, ve spojení s rozhodnutím Státního úřadu inspekce práce ze dne 21. 9. 2017, č.j. 4006/1.30/17-3, byl žalobce shledán odpovědným za to, že:

2. 1) spáchal správní delikt na úseku bezpečnosti práce dle § 30 odst. 1 písm. r) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon č. 251/2005 Sb.*“ nebo „*zákon o inspekci práce*“), tím, že neplnil povinnost při zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků a zařízení, když dne 3. 8. 2016 a dne 4. 8. 2016 při kontrole na pracovišti nezabezpečil motorový vozík (vysokozdvíhový motorový vozík STILL, typ: R 60-30 I, sériové číslo: 516039005472, rok výroby: 2004) proti neoprávněnému spuštění a použití nepovolanou osobou, což je v rozporu s požadavkem bodu 6 písm. a) přílohy č. 3 k nařízení vlády č. 378/2001 Sb., kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a náradí (dále jen „*nařízení o bezpečném provozu*“). Žalobce tak nesplnil povinnost, kterou mu ukládá ust. § 3 odst. 5 písm. c) nařízení vlády o bezpečném provozu v návaznosti na ust. § 4 odst. 2 zákona č. 309/2006 Sb., o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o bezpečnosti a ochraně zdraví*“);
3. 2) spáchal správní delikt na úseku bezpečnosti práce dle § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce tím, že nesplnil povinnost týkající se pracoviště a pracovního prostředí, když dne 3. 8. 2016 a dne 4. 8. 2016 při kontrole na pracovišti nezajistil, aby zaměstnanci byli ochráněni proti nebezpečnému dotyku u zařízení pod napětím a před jevy vyvolanými účinky elektřiny, když v uličce hlavní skladové haly vedoucí z průchodu montážní haly do kanceláře byla volně přístupná otevřená pojistná skříň. Zaměstnanci tak nebyli chráněni proti nebezpečnému dotyku u zařízení pod napětím a před jevy vyvolanými účinky elektřiny a před nebezpečím úrazu způsobeného elektrickým proudem, elektrickým obloukem nebo účinky statické elektřiny, jak vyžaduje ustanovení bodu 2.1.1 přílohy k nařízení vlády č. 101/2005 Sb., o podrobnějších požadavcích na pracoviště a pracovní prostředí (dále jen „*nařízení o požadavcích na pracoviště*“). Žalobce tak nesplnil povinnost, kterou mu ukládá ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci a ust. § 3 odst. 1 nařízení o požadavcích na pracoviště;
4. 3) spáchal správní delikt na úseku bezpečností práce dle § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci tím, že nesplnil povinnost týkající se pracoviště a pracovního prostředí, když dne 3. 8. 2016 a dne 4. 8. 2016 při kontrole na pracovišti nezajistil, aby na regálech umístěných v hlavním skladu byly části instalace mechanicky pevné a spolehlivě upevněné, jak vyžaduje ustanovení článku 2.1.2 přílohy v návaznosti na ust. § 4 odst. 1 nařízení o požadavcích na pracoviště. Žalobce tak nesplnil povinnost, kterou mu ukládá ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o bezpečnosti a ochraně zdraví a ust. § 3 odst. 1 nařízení o požadavcích na pracoviště;
5. 4) spáchal správní delikt na úseku bezpečnosti práce dle § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce tím, že nesplnil povinnost týkající se pracoviště a pracovního prostředí, když dne 3. 8. 2016 a dne 4. 8. 2016 při kontrole na pracovišti nezajistil minimální stanovenou šířku uliček mezi regály v hlavní skladové hale (spojovací komunikace mezi kanceláří a oknem - vedoucí z průchodu montážní haly do kanceláře), kdy ulička široká 0,8 m byla zastavěna a zúžena na 0,62 m. Žalobce tak nesplnil povinnost, kterou mu ukládá ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o bezpečnosti a ochraně zdraví, v návaznosti na ust. § 3 odst. 1 a ust. § 4 odst. 1 nařízení o požadavcích na pracoviště a bod 10. 3 přílohy tohoto nařízení;
6. 5) spáchal správní delikt na úseku bezpečnosti práce dle § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce tím, že nesplnil povinnost týkající se pracoviště a pracovního prostředí,

když dne 3. 8. 2016 a dne 4. 8. 2016 při kontrole na pracovišti nezajistil, aby prostory určené pro práci a pro činnosti zde vykonávané měly stanovené rozměry (v montážní hale byl pracovní prostor pro obsluhu vedle pásové pily zúžen přistavenými paletami na 0,6 m); stroje a zařízení nebyly umístěny tak, aby byly od stěn sloupů nebo strojů stojících okolo vzdáleny minimálně 0,6 m a v místě obsluhy minimálně 1 m, jak vyžaduje článek 20.P přílohy minimálního bezpečnostního standardu ČSN 49 6100. Žalobce tak nesplnil povinnost, kterou mu ukládá ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o bezpečnosti a ochraně zdraví;

7. 6) spáchal správní delikt na úseku bezpečnosti práce dle § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce tím, že nesplnil povinnost týkající se pracoviště a pracovního prostředí, když dne 3. 8. 2016 a dne 4. 8. 2016 při kontrole na pracovišti nezajistil, aby venkovní pracoviště bylo zajištěno proti vstupu nepovolaných osob a uspořádáno tak, aby nedocházelo k ohrožení zdržujících se zaměstnanců a osob. Žalobce tak nesplnil povinnost, kterou mu ukládá ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o zajištění bezpečnosti a ochraně zdraví při práci a ust. § 3 odst. 1 a ust. § 4 odst. 1 nařízení o požadavcích na pracoviště a bod 9.1 přílohy tohoto nařízení;
8. 7) spáchal správní delikt na úseku bezpečnosti práce dle § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce tím, že nesplnil povinnost týkající se pracoviště a pracovního prostředí, když dne 3. 8. 2016 a dne 4. 8. 2016 při kontrole na pracovišti nezajistil, aby nebezpečné otvory na povrchu komunikace byly zakryty poklopy nebo mřížemi, jejichž nosnost by odpovídala jejich provoznímu zatížení a byly by instalovány v jedné rovině s komunikací. Žalobce tak nesplnil povinnost, kterou mu ukládá ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci, a ust. § 3 odst. 1 a ust. § 4 odst. 1 nařízení o požadavcích na pracoviště bod 5.7 přílohy tohoto nařízení.
9. Za spáchané správní delikty byla žalobci v souladu s § 30 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce uložena pokuta ve výši 55 000 Kč.

Žalobní body

10. K bodu 1 rozhodnutí o správních deliktech žalobce poukázal na to, že dne 21. 6. 2016 provedl prostřednictvím odborně způsobilé osoby BOZP pana Z.K. opakované školení obsluh motorových manipulačních vozíků, v rámci kterého byli zaměstnanci žalobce proškoleni na požadavky, jejichž porušení je spatřováno v jednání žalobce. K tomu, že pan D.M., řidič vysokozdvížného motorového vozíku (dále též jen „VZV“), měl vozík opustit a zanechat spouštěcí klíček ve spouštěcí skřínce a dveře vozidla volně otevřená, žalobce opětovně uvádí, že uvedený zaměstnanec stál cca 2-3 metry od předmětného vozíku a měl jej pod dohledem. Inspektor správního orgánu pořídil pouze jednu fotografii č. 2, která zachycuje předmětný VZV z pohledu směrem z venkovního prostoru dovnitř do výrobní haly. Žalobce však již v průběhu správního řízení uváděl, že vedle odpovědného zaměstnance pana D.M., který stál cca 2-3 metry od předmětného vozíku a měl jej pod dohledem, měli pod dohledem předmětný vozík i další dva zaměstnanci žalobce, a to pan M.B. a pan O.V., kteří na nákladovém prostoru firemního nákladního auta rozebírali motor a předmětný vozík řízený panem D.M. sloužil v inkriminované době k manipulaci s těžkými částmi motoru či s motorem samotným. Není tedy pravdou, že předmětný vozík stál zcela opuštěn a bez dozoru. Kdyby byla pořízena i fotografie VZV z opačného směru, tj. směrem z výrobní haly, bylo by z fotografie zřejmé, že shora uvedená tvrzení žalobce jsou pravdivá. Žalobce k tomuto navrhol několik důkazů, zejména svědecké výpovědi pana D.M. a pana M.B., jakož i pana O.V. Přesto správní orgán shora uvedené důkazy

neprovedl a bez jakéhokoliv logického odůvodnění je označil za účelové a nevěrohodné. Nad to správní orgán dokonce konstatoval, že „byl beze všech pochybností zjištěn skutečný stav věci“ s tím, že by provádění svědeckých výpovědí těchto osob odporovalo zásadě hospodárnosti a rychlosti vedení správního řízení. S tímto výkladem základních zásad správního řízení žalobce nemůže v žádném případě souhlasit a považuje tento výklad za nesprávný. Dle žalobce není možné, aby zásada hospodárnosti a rychlosti vedení správního řízení byla upřednostňována před zásadou materiální pravdy. Za případný správní delikt žalobce neodpovídá dle § 36 odst. 3 zákona č. 251/2005 Sb., když dostatečným způsobem prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, a to tím, že provádí v souladu s příslušnými právními předpisy pravidelná školení ohledně obsluhy motorových manipulačních vozíků. Rovněž zde není naplněna materiální stránka správního deliktu, tedy chybí zde jakákoliv společenská nebezpečnost, když s VZV jsou oprávněni jezdit pouze proškolení zaměstnanci žalobce a žádná třetí (neoprávněná) osoba nemá k VZV, ani do haly samotné, přístup. K tomuto žalobnímu bodu žalobce navrhl důkazy svědeckou výpovědí paní J.K., svědeckou výpovědí jednatele žalobce pana M. van der..., svědeckými výpověďmi pánů D.M., M.B. a O.V. záznamem o opakovaném školení obsluh motorových manipulačních vozíků ze dne 21. 6. 2016, průkazem řidiče motorových vozíků č. 64/2007 pana D.M. a Věstníkem Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví č. 7/2016.

11. K bodu 2 rozhodnutí o správních deliktech žalobce namítá, že v době probíhající kontroly pan J.M. prováděl v hale provozovny žalobce opravu poruchy elektroinstalace vyžadující přístup k uvedeným pojistným skříním, které musely být z tohoto důvodu otevřeny. Bez jejich otevření by prakticky nebylo možné provádět jejich kontrolu a údržbu. Žalobce považuje za nutné zdůraznit, že pouze z důvodu opravy poruchy elektroinstalace byly uvedené pojistné skříně ze strany pana M. otevřeny a nejedná se v žádném případě o běžný či trvalý stav. Během běžného provozu jsou pojistné skříně řádně uzavřeny a zaměstnancům žalobce tak nehrozí žádné nebezpečí úrazu. I zde je žalobce toho názoru, že není naplněna materiální stránka správního deliktu, tedy chybí zde jakákoliv společenská nebezpečnost, když pojistné skříně byly otevřeny pouze po dobu nutnou pro opravu elektroinstalace a tento stav trval pouze krátkou dobu. K tomuto žalobnímu bodu žalobce navrhl důkaz svědeckou výpovědí pana J.M.
12. K bodu 3 rozhodnutí o správních deliktech žalobce uvádí, že instalace byly a jsou mechanicky pevně a spolehlivě upevněné ke konstrukcím, jak je patrné z fotografií. Rovněž jsou opatřeny záklopkami proti náhodnému dotyku. Správní orgán dospěl k nesprávnému či nepřesnému výkladu textu článku 2.1.2 přílohy nařízení vlády č. 101/2005 Sb. Z fotografie č. 17 je navíc zřejmé, že prověšený kabel vede po vnitřní straně regálu při jeho konstrukci a nehrozí zde žádné riziko zachycení či vytržení při neopatrném pohybu rukou či materiálem.
13. K bodu 4 rozhodnutí o správních deliktech žalobce vytýká správním orgánům, že případ zachycený na fotografiích 22, 23, 35, 36 a 37 se vztahuje k malému skladu šroubů za prostory kanceláří. Na levé straně je modrá konstrukce regálu, na kterou navazuje pojízdný regál z pravé strany, který je volně pohyblivý a slouží jako uzavíratelné „dveře“. Inspektor správního orgánu na místě nevyzkoušel, že regál je možné bez použití větší síly více otevřít. Vedle uvedeného je také nutné podotknout, že článek 4.3.4 minimálního bezpečnostního standardu ČSN 26 9030 vyžaduje, aby všechny cesty, uličky a komunikace byly ve stanovených profilech neustále průjezdné a průchodné a v tomto ohledu odkazuje na normu ČSN 26 9010. Norma ČSN 26 9010 vyžaduje šířku jednosměrně průchodové

uličky bez přenášení břemen (šroub o délce několika centimetrů není možné považovat za břemeno) 600 mm. Inspektor správního orgánu naměřil 620 mm. Žalobce dále dodává, že ulička nesloužila jako přístup ke kancelářím, když k těmto se přistupuje z druhé strany, což není patrné z pořízených fotografií. Žalobci není proto jasné, jak správní orgán dovodil, že se jedná o „spojovací komunikaci“. Správní orgán neprovedl žalobcem navrhovaný důkaz ohledáním na místě. Ke shora uvedenému žalobce rovněž navrhuje provedení svědeckých výpovědí svých zaměstnanců, kteří by se měli vyjádřit zejména k tomu, zda se fakticky jedná o jednosměrnou průchodovou uličku bez přenášení břemen či nikoliv. K tomuto žalobnímu bodu žalobce navrhl důkazy ohledáním na místě v provozovně žalobce, svědeckou výpověď paní J.K., svědeckou výpověď jednatele žalobce pana M. van der ... a svědeckými výpověďmi pánů D.M., M.B. a O.V.

14. K bodu 5 rozhodnutí o správních deliktech žalobce namítá, že strojní zařízení (pásová pila) nemohlo být v době kontroly ani kdykoli předtím či poté v provozu, když v okolí jeho umístění chybí jakékoli připojení na zdroj elektrické energie (zásuvka). Strojní zařízení je zde pouze skladováno bez jakéhokoli využití a minimální průchodová šířka 600 mm zde byla zajištěna. Vzhledem k tomu, že pila v provozu nebyla, nemohl svědek M.R. slyšet její zvuk. Při své výpovědi tento svědek nedokázal popsat, jak měla být předmětná pila v činnosti, když pouze uvedl, že u ní stál nějaký pracovník a něco dělal. To však nemůže žádným způsobem potvrdit skutečnost, že by měla být pila v provozu a ne pouze uskladněna. Ze svědecké výpovědi pana M. rovněž vyplývá, že pila nebyla v provozu. Žalobce uvádí, že na fotografii č. 12 je vyfocen jeho zaměstnanec pan S.M., který by zcela jistě potvrdil skutečnost, že předmětná pila v provozu nebyla a ani nemohla být, když i z pouhé fotografie č. 12 je zřejmé, že přípojný elektrický kabel od pily není zapojen v zásuvce, ale je volně umístěn v krabici, což je patrné z fotografie (její dolní levý roh). Pan M. ani nepracuje u pily, ale na druhém konci pracovního stolu. Správní orgán neprovedl ani žalobcem navrhované ohledání na místě. S námitkou, že předmětná pila nebyla v provozu, když nebyla ani zapojena do elektrické sítě, se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nevypořádal. K tomuto žalobnímu bodu žalobce navrhl důkazy ohledáním na místě v provozovně žalobce a svědeckou výpověď pana S.M.
15. K bodům 6 a 7 rozhodnutí o správních deliktech žalobce uvádí, že fotografie jsou pořízeny z míst, do kterých mají zaměstnanci zakázaný přístup na základě vnitřního předpisu, kterým se upravuje zákaz vstupu zaměstnanců do vyznačených prostor výrobního areálu zaměstnavatele ze dne 28. 12. 2015, se kterým byli všichni zaměstnanci žalobce náležitě seznámeni, což potvrdili svým vlastnoručním podpisem. Nejedná se tedy o firemní, nýbrž soukromé prostory jednatele žalobce pana M. ... a vše, co se na nich nachází, je jeho soukromým majetkem. Vzhledem k tomu není možné tyto prostory považovat za pracoviště či pracovní prostředí a vztahovat na ně povinnosti stanovené zákonem o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a v nařízení vlády o podrobnějších požadavcích na pracoviště a pracovní prostředí, když zde ze strany zaměstnanců žalobce není vykonávána, ba dokonce je jim vnitřním předpisem zakázána, práce v těchto soukromých prostorech. Všem zaměstnancům žalobce je rovněž přesně známo, kam mají vstup povolen (tzn., kde mohou vykonávat práci) a kam mají zákaz vstupu. K tomuto žalobnímu bodu žalobce navrhl důkaz uvedeným vnitřním předpisem.

Vyjádření žalovaného

16. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že námitky žalobce v podané žalobě se překrývají s námitkami, které žalobce vznášel v průběhu správního řízení. Obsah žaloby na str. 3 až 6

je totožný s obsahem žalobcem podaného odvolání proti rozhodnutí oblastního inspektorátu práce. Žalovaný proto odkazuje na str. 9 až 16 napadeného rozhodnutí, kde se s danými námitkami vypořádal.

17. Žalovaný si je vědom, že požadavek rychlosti řízení není možné nadřadit nad zásadu materiální pravdy, avšak je toho názoru, že k porušení zásady materiální pravdy, jak namítá žalobce, nedošlo. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2015, č.j. 1 As 128/2015-48, správní orgány obecně nemají v žádném případě povinnost provést veškeré navržené důkazy, nýbrž pouze ty, které po správním uvážení uznají za potřebné pro zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dle konstantní judikatury správních soudů není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Správní orgán tedy není vázán důkazními návrhy účastníka řízení, avšak vždy je povinen provést důkazy nezbytné ke zjištění stavu věci a rovněž zdůvodnit, proč některé důkazy neprovedl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č.j. 5 As 29/2009-48). Co se týče neprovedení důkazů pro nadbytečnost, odkazuje žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č.j. 1 As 44/2009-101. Z uvedeného vyplývá, že správní orgán může odmítnout provést důkaz pro nadbytečnost, aniž by tím porušil zásadu materiální pravdy či jinou zásadu správního řízení, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto. Žalovaný má za to, že skutečný stav věci byl ve správním řízení spolehlivě zjištěn. Pokud jde o vypořádání se s důkazními návrhy žalobce ve věci spáchání správního deliktu uvedeného pod bodem 1, pak žalovaný konstatuje, že nejprve oblastní inspektorát práce na str. 17 svého rozhodnutí a poté i žalovaný na str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí řádně odůvodnil, na základě jakých úvah žalobcem navržené důkazy provedeny nebyly.

Jednání před soudem

18. Při jednání před soudem dne 14. 8. 2019 účastníci řízení setrvali na svých argumentech vyjádřených v žalobě a ve vyjádření žalovaného k ní.

Posouzení věci krajským soudem

19. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
20. Žaloba není důvodná.
21. Žalobce spáchal správní delikty na úseku bezpečnosti práce podle § 30 odst. 1 písm. r) a q) zákona o inspekci práce.
22. Podle § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce „se právnická osoba dopustí správního deliktu na úseku bezpečnosti práce tím, že neplní povinnosti týkající se pracoviště a pracovního prostředí stanovené v zákonu o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, v nařízení vlády o podrobnějších požadavcích na pracoviště a pracovní prostředí, nařízení vlády o bližších požadavcích na bezpečnost a ochranu zdraví při práci na pracovištích s nebezpečím pádu z výšky nebo do hloubky a nařízení vlády o bližších požadavcích na zajištění

bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v prostředí s nebezpečím výbuchu“.

23. Podle § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce „se právnícká osoba dopustí správního deliktu na úseku bezpečnosti práce tím, že neplní povinnosti při zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků a zařízení stanovené v zákonu o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a v nařízení vlády, kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a nářadí“.
24. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 3. 8. a 4. 8. 2016 pan M.R., inspektor Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj (dále jen „oblastní inspektorát práce“), provedl u žalobce kontrolu dodržování povinností vymezených v § 3 odst. 1 zákona o inspekci práce (viz zejména protokol o kontrole ze dne 29. 8. 2016, č.j. 11723/6.41/16-4).
25. Příkazem ze dne 28. 11. 2016, č.j. 18582/6.30/16-3, oblastní inspektorát práce shledal žalobce odpovědným ze spáchání devíti správních deliktů podle § 30 odst. 1 písm. r) a q) zákona o inspekci práce. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor. Dne 3. 1. 2017 oblastní inspektorát práce provedl dokazování mimo ústní jednání. Podáním došlým dne 13. 1. 2017 se žalobce vyjádřil k věci a navrhl doplnění dokazování. Dne 7. 3. 2017 oblastní inspektorát práce vyslechl svědka M.R.. Dne 8. 3. 2017 oblastní inspektorát práce provedl další dokazování mimo ústní jednání. Dne 8. 3. 2017 oblastní inspektorát práce vyslechl svědka J.M. Podáním došlým dne 22. 3. 2017 se žalobce vyjádřil k věci a navrhl doplnění dokazování.
26. Rozhodnutím ze dne 11. 5. 2017, č.j. 18582/6.30/16-16, oblastní inspektorát práce shledal žalobce odpovědným ze spáchání sedmi správních deliktů podle § 30 odst. 1 písm. r) a q) zákona o inspekci práce a pro podezření ze spáchání tří správních deliktů podle § 30 odst. 1 písm. r) a q) zákona o inspekci práce řízení zastavil. Proti tomuto rozhodnutí oblastního inspektorátu práce podal žalobce odvolání. Rozhodnutím ze dne 21. 9. 2017, č.j. 4006/1.30/17-3, Státní úřad inspekce práce rozhodnutí oblastního inspektorátu práce v rozsahu nikoli podstatným změnil a ve zbytku odvolání zamítl a rozhodnutí oblastního inspektorátu práce potvrdil.
27. Žalobní námitky jsou prakticky totožné s námitkami uvedenými v odvolání. Žalovaný se přitom s námitkami uvedenými v odvolání podrobně vypořádal.
28. Z žalobních bodů musí být patrné, z jakých skutkových a/nebo právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. V žalobních bodech by se tedy mělo jednat o polemiku s konkrétními skutkovými a/nebo právními závěry, které žalovaný v napadeném rozhodnutí učinil.
29. Soud, který se ztotožní s přiléhavou a fundovanou argumentací žalovaného, se v případě totožnosti žalobních námitek s námitkami uvedenými v odvolání nemusí již k věci duplicitně vyjadřovat a může odkázat na příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozhodnutí. „Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS).

30. K materiálnímu znaku zaujal Nejvyšší správní soud tento názor: „Lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“ (rozsudek ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45, rozsudek ze dne 6. 1. 2012, čj. 5 As 106/2011-77, a rozsudek ze dne 27. 9. 2012, čj. 1 As 118/2012-23).
31. Citovaný právní názor se, jak vidno, týká přestupků, není zde však racionálního důvodu, proč by nemohl být *per analogiam* vztažen také na ostatní správní delikty.
32. V naznačeném ohledu je tedy nutno při správním trestání rozlišovat dvě skutečnosti: tak významné okolnosti, které vylučují, aby určitým jednáním byl porušen nebo ohrožen zájem společnosti, a takové další okolnosti, které „jen“ snižují závažnost správního deliktu (zejména způsob jeho spáchání a jeho následky). Jejich rozdílné právní důsledky jsou pak nabíledni: vyjeví-li se – vcelku výjimečně – prvé z těchto okolností, nemůže být shledána odpovědnost za správní delikt, zatímco zjistí-li se – relativně často – některé z druhé skupiny okolností, je k tomu třeba přihlídnout toliko při určení výše sankce (*in concreto*: § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce).
33. K námitkám žalobce proti bodu 1 rozhodnutí o správních deliktech se oblastní inspektorát práce vyjádřil na str. 17 prvoinstančního rozhodnutí a žalovaný na str. 9 až 11 napadeného rozhodnutí.
34. Žalobce namítá, že dne 21. 6. 2016 provedl prostřednictvím odborně způsobilé osoby BOZP opakované školení obsluh motorových manipulačních vozíků a že pan D.M. řidič vysokozdvížného motorového vozíku, stál cca 2-3 metry od předmětného vozíku a měl jej pod dohledem a že předmětný vozík měli pod dohledem i další dva zaměstnanci žalobce, a to pan M.B. a pan O.V.
35. K tomu se žalovaný vyjádřil zejména tak, že povinnosti účastníka řízení coby zaměstnavatele spočívají nejen v proškolení zaměstnanců, ale taktéž ve vytvoření kontrolních mechanismů sledujících respektování postupů k dodržování bezpečnosti práce. Tedy že to, co bylo v teoretické úrovni na školení „odpřednášeno“, bude také v praxi dodržováno. V daném případě lze hovořit o absenci efektivních kontrolních a dozorových mechanismů, které zakládají překážku pro přijetí závěru, že účastník řízení vynaložil veškeré úsilí, které by bylo možné požadovat, aby bylo zabráněno porušení povinnosti (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 4. 2017, č.j. 30A 129/2015-75). Z pořízené fotodokumentace (fotografie 1 a fotografie 2) je zřejmé, že klíč zůstal volně ponechaný ve spínací skříňce VZV, a dále je patrné, že ze tří stran kolem VZV se nepohybovala žádná osoba, přičemž co se týče čtvrté strany, pak z této byla pořízena fotodokumentace, a tedy to byl inspektor oblastního inspektorátu práce, kdo se z jedné strany kolem VZV pohyboval. Jsou-li klíče volně ponechány ve spínací skříňce VZV, není tím VZV zabezpečen před jeho spouštěním nepovolanou osobou. Je pak pouze na úvaze účastníka řízení jakožto zaměstnavatele, jakým způsobem zajistí, aby nepovolané osoby nemohly VZV spouštět; v daném případě tak mohl účastník řízení učinit např. tím, že by zajistil, aby v případě, kdy je přerušena jízda VZV a řidič se od vozíku vzdálí, nezůstal klíč

ve spínací skřínce, ale byl odložen na určitém zabezpečeném místě, nebo aby byl VZV jinak zajištěn; v daném případě však účastník řízení žádným způsobem přístupu ke klíčům, a potažmo možnosti spustit VZV, nebránil.

36. Soud konstatuje, že vynaložením veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, aby bylo zabráněno porušení právní povinnosti (§ 36 odst. 3 zákona o inspekci práce), se nerozumí toliko (opakované) školení zaměstnanců, ale také (účinná) kontrola dodržování povinností. Ohledně toho, zda školení zaměstnanců může být liberačním důvodem pro zproštění se odpovědnosti zaměstnavatele, je třeba vycházet z tohoto názoru Nejvyššího správního soudu: *„Nejvyšší správní soud konstatuje, že doložení splnění povinností tím, že byl řidič ze strany zaměstnavatele poučen a byl povinen dodržovat platné právní předpisy, nepostačuje ke zproštění odpovědnosti za správní delikt. Stěžovatel se nemůže zprostit své odpovědnosti odkazem na porušení povinnosti vlastními zaměstnanci, případně osobami, které při výkonu své činnosti používá. Účelem ustanovení obsahujícího liberační důvod je zabránění sankce ve zcela výjimečných případech, kdy by její uložení odporovalo jejímu smyslu. Připuštěním navrhovaných liberačních důvodů (zabezpečení povinného školení řidičů) by mohlo být liberační ustanovení aplikováno ve velkém množství případů, a ztratilo by tak povahu výjimky z obecného pravidla, což by znamenalo ohrožení veřejného zájmu.“* (rozsudek ze dne 14. 8. 2015, č.j. 5 As 10/2015-27).
37. Ke skutku samotnému lze ze správního spisu zjistit, že v kontrolních zjištěních inspektor M.R. uvedl, že *„... zaměstnanec kontrolované osoby a obsluha VZV v jedné osobě opustil motorový vozík STILL, typ: R 60 – 30 I, sériové číslo: 516039005472, rok výroby: 2004; zanechal spouštěcí klíček ve spouštěcí skřínce, dveře vozidla zanechal volně otevřené (Foto 1, 2, 4) ...“* (protokol o kontrole ze dne 29. 8. 2016, č.j. 11723/6.41/16-4). Z pořízené fotodokumentace není patrné, že by předmětný vozík byl pod dohledem jeho řidiče nebo jiných zaměstnanců. K tomu žalobce ve vyjádření datovaném dne 6. 9. 2016 uvedl toliko to, že dne 29. 8. 2016 bylo provedeno mimořádné proškolení řidičů motorových vozíků, na kterém byli důrazně upozorněni na možné nebezpečí neoprávněného spuštění a použití vozíku nepovolanou osobou v případě, že by při opuštění vozíku ponechali spouštěcí klíček ve spouštěcí skřínce a dveře zanechali volně otevřené. Správním deliktem spočívajícím v připuštění uvedeného jednání byl žalobce shledán odpovědným příkazem oblastního inspektorátu práce ze dne 28. 11. 2016, č.j. 18582/6.30/16-3. Ve vyjádření při dokazování mimo ústní jednání dne 3. 1. 2017 žalobce navrhl výslech řidiče předmětného vozíku, který stál cca 2 m od vozíku. Ve vyjádření datovaném dne 12. 1. 2017 žalobce znovu uvedl, že odpovědný zaměstnanec pan D.M. stál cca 2 - 3 metry od předmětného vozíku a měl jej pod dohledem. Při výpovědi svědek M.R. dne 7. 3. 2017 na otázku, v jaké situaci byl vozík při kontrole, odpověděl, že v prvním okamžiku, když zjistil, že jsou v něm klíčky, stál zcela opuštěn, pak u toho vozíku chvíli stáli, on pořizoval fotodokumentaci (...), když se později vrátili, pohybovali se v blízkosti vozíku další osoby, on však už neměl nejmenší důvod ověřovat jejich pracovní činnost nebo náplň v tomto okamžiku. Teprve ve vyjádření datovaném dne 22. 3. 2017 žalobce uvedl, že vedle odpovědného zaměstnance pana D.M., který stál cca 2 - 3 metry od předmětného vozíku a měl jej pod dohledem, měli pod dohledem předmětný vozík i další dva zaměstnanci účastníka řízení, a to pan M.B. a pan O.V., kteří na nákladovém prostoru firemního nákladního auta rozebírali motor. Za takovéto situace může soud aprobovat zjištění správních orgánů, že v okamžiku, kdy inspektor zjistil, že v předmětném vozíku jsou klíčky, stál předmětný vozík zcela opuštěn.
38. Soud nemá za to, že by v daném případě absentoval materiální znak správního deliktu (viz

výše).

39. Soud se s výše uvedeným vypořádáním námitek proti bodu 1 rozhodnutí o správních deliktech ztotožňuje a odkazuje na jeho plné znění.
40. V prvoinstančním rozhodnutí se uvádí, že „výslech řidiče D.M., M.B. O.V. , J.K., Z.K., M. ..., správní orgán neprovedl, protože byl beze všech pochybností zjištěný skutečný stav věci, provádění svědeckých výpovědí těchto osob by odporovalo zásadě hospodárnosti a rychlosti vedení správního řízení“. K tomu žalobce namítl, že není možné, aby zásada hospodárnosti a rychlosti vedení správního řízení byla upřednostňována před zásadou materiální pravdy. K této námitce žalovaný konstatoval, že si je vědom, že požadavek rychlosti řízení není možné nadřadit nad zásadu materiální pravdy a že nejprve oblastní inspektorát práce na str. 17 svého rozhodnutí a poté i žalovaný na str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí řádně odůvodnil, na základě jakých úvah žalobcem navržené důkazy provedeny nebyly. V této záležitosti nedošel soud k tomu, že by správní orgány porušily zásadu materiální pravdy, podle níž postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 (§ 3 správního řádu).
41. Důkazy svědeckými výpověďmi paní J.K. a pánů M. van der ..., D.M., M.B. a O.V. k opuštění VZV neprovedl soud ze stejných důvodů jako žalovaný (viz str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí). U navrhovaných důkazů záznamem o opakovaném školení obsluh motorových manipulačních vozíků ze dne 21. 6. 2016, průkazem řidiče motorových vozíků č. 64/2007 pana D.M. a Věstníkem Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví č. 7/2016 není zřejmé, které mezi účastníky sporné a pro věc relevantní skutečnosti by jimi měly být prokazovány.
42. K námitkám žalobce proti bodu 2 rozhodnutí o správních deliktech se oblastní inspektorát práce vyjádřil na str. 17 a 18 prvoinstančního rozhodnutí a žalovaný na str. 11 napadeného rozhodnutí.
43. Žalobce namítá, že uvedené pojistné skříně pan M. otevřel pouze z důvodu opravy poruchy elektroinstalace a nejedná se v žádném případě o běžný či trvalý stav.
44. K tomu se žalovaný vyjádřil zejména tak, že je v rozporu s právními předpisy a bezpečností a ochranou zdraví při práci ponechat pojistnou skříň tak, byť i jen na omezenou dobu, že zaměstnanci nejsou (žádným způsobem) chráněni proti nebezpečnému dotyku u zařízení pod napětím a před jevy vyvolanými účinky elektřiny (např. ponechat pojistnou skříň otevřenou bez jakéhokoli dohledu či zabezpečení). Účastník řízení k tomuto správnímu deliktu předestírá výklad právních norem na úseku bezpečnosti práce, s nímž odvolací orgán nemůže souhlasit. Objektem těchto norem je bezpečnost a zdraví a jejich cílem je tedy zajistit odpovídající standard ochrany pracovníků, který je však výkladem předestřeným účastníkem řízení výrazně snížen, domnívá-li se účastník řízení, že během provádění oprav elektroinstalace mohly zůstat pojistné skříně otevřeny, byť se jednalo o dobu v řádech hodin.
45. Odpovědnost žalobce není založena tom, že by se zde jednalo o běžný či trvalý stav. Svědek pan M. vypověděl, že doba práce na opravách, po kterou zůstaly pojistné skříně otevřeny, trvala odhadem asi půl dne. Ačkoli je při opravě nutné, aby skřínky byly zpřístupněny, není ani podle soudu nezbytné, aby byly bez oprávněné osoby ponechány bez dohledu, neboť je třeba dbát ochrany zaměstnanců. Ani oprava skříněk a vedení elektřiny nebrání v jejich uzavření při opuštění. Pohyboval-li se opravář po celé hale, pak

bylo na místě předmětnou pojistnou skříň vždy uzavřít, aby nemohlo dojít k nebezpečnému dotyku u zařízení pod napětím. Jak správně uvedl žalovaný, jedná se o delikt ohrožovací, u kterého k porušení stanovené povinnosti postačí pouhá nedostatečná ochrana zaměstnanců před nebezpečím úrazu.

46. Ani v tomto případě nemá soud za to, že by tu absentoval materiální znak správního deliktu (viz výše).
47. Soud se s výše uvedeným vypořádáním námitek proti bodu 2 rozhodnutí o správních deliktech ztotožňuje a odkazuje na jeho plné znění.
48. Pan J.M. byl správním orgánem jako svědek vyslechnut; není zřejmé, proč, resp. k jakým skutečnostem by jej měl znovu vyslýchat soud.
49. K námitkám žalobce proti bodu 3 rozhodnutí o správních deliktech se oblastní inspektorát práce vyjádřil na str. 18 prvoinstančního rozhodnutí a žalovaný na str. 11 a 12 napadeného rozhodnutí.
50. Žalobce namítá, že prověšený kabel vedl po vnitřní straně regálu při jeho konstrukci a nehrozí zde žádné riziko zachycení či vytržení při neopatrném pohybu rukou či materiálem.
51. K tomu se žalovaný vyjádřil zejména tak, že na fotografii 17 je zřetelně viditelný prověšený kabel; tímto jednáním účastník řízení nezajistil, aby všechny části instalace byly mechanicky pevné a spolehlivě upevněné, čím porušil ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o bezpečnosti a ochraně zdraví a návaznosti na ust. § 4 odst. 1 nařízení o požadavcích na pracoviště a na bod 2.1.2 přílohy tohoto nařízení. K odvolací námitce účastníka řízení, že prověšený kabel viditelný na fotografii 17 vedoucí po vnitřní straně regálu nemohl vyvolat žádné riziko zachycení či vytržení při neopatrném pohybu rukou či materiálem, odvolací orgán konstatuje, že z fotografie 17 je očividné, že toto riziko hrozilo, když kabel nebyl co do všech svých částí, resp. co do celé své délky spolehlivě upevněn, čímž byla ohrožena bezpečnost a zdraví osob a porušena výše uvedená povinnost stanovená v právních předpisech.
52. V daném případě není podstatné to, po které straně regálu kabel vedl, nýbrž to, že po celé své délce nebyl pevně a spolehlivě upevněn. Skutečnost, že došlo k porušení stanovené povinnosti, byla náležitě objasněna fotodokumentací a svědeckou výpovědí inspektora M.R.
53. Soud se s výše uvedeným vypořádáním námitek proti bodu 3 rozhodnutí o správních deliktech ztotožňuje a odkazuje na jeho plné znění.
54. K námitkám žalobce proti bodu 4 rozhodnutí o správních deliktech se oblastní inspektorát práce vyjádřil na str. 18 a 19 prvoinstančního rozhodnutí a žalovaný na str. 12 a 13 napadeného rozhodnutí.
55. Žalobce namítá, že průchodová ulička je fakticky jednosměrná bez přenášení břemen.
56. K tomu se žalovaný vyjádřil zejména tak, že tvrzení účastníka řízení, že ulička mezi regály v hlavní skladové hale (spojovací komunikace mezi kanceláří a oknem vedoucí z průchodu montážní haly do kanceláře) je jednosměrná, jednak zůstalo právě a jen v rovině tvrzení a jednak je v rozporu se samotným místním řádem skladu vyhotoveným účastníkem řízení. V tomto řádu skladu je v bodu 5. *Komunikace ve skladu* výslovně uvedeno, že šířka uličky pro pěši musí být 750 mm, aby vyhovovala obousměrnému provozu bez přenášení

břemen. Účastník řízení tedy sám ve svém řádu skladu stanovil opatření (spočívající v určení šíře uliček) toliko pro obousměrný provoz. O jednosměrnosti dané uličky tak nevypovídá ani řád skladu účastníka řízení, ani žádná další zjištěná skutečnost (např. nápis umístěný v dané uličce stanovující jednosměrnost této uličky). V bodě 8. *Skladování materiálu v regálech* pak uvedený řád skladu obsahuje ustanovení o tom, že šířka uliček mezi regály a stohy musí odpovídat způsobu ukládání materiálu a musí být široká nejméně 800 mm, přičemž dle pořízené fotodokumentace se po obou stranách uličky regály nacházely. Na základě uvedeného se námitky účastníka řízení o nenaplnění znaků skutkové podstaty vytýkaného správního deliktu, neboť se jedná o průchodovou uličku jednosměrnou, bez přenášení břemen, jeví jako účelové.

57. Že se jedná o „*spojovací komunikaci*“, správní orgán, jak patrně, dovodil především z fotodokumentace a z místního řádu skladu.
58. Soud se s výše uvedeným vypořádáním námitek proti bodu 4 rozhodnutí o správních deliktech ztotožňuje a odkazuje na jeho plné znění.
59. Důkaz ohledáním na místě v provozovně žalobce neprovedl soud ze stejného důvodu, k jakému dospěl žalovaný na str. 12 napadeného rozhodnutí. Žalobce důkazy svědeckými výpověďmi paní J.K. a pánů M. van der ... , D.M., M.B. a O.V. k povaze průchodové uličky ve správním řízení nenavrhoval; soud je proto neprovedl už z toho důvodu, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není řízením nalézacím, nýbrž přezkumným, v němž za standardních podmínek nelze dohánět pasivitu účastníka v řízení před správními orgány.
60. K námitkám žalobce proti bodu 5 rozhodnutí o správních deliktech se oblastní inspektorát práce vyjádřil na str. 19 prvoinstančního rozhodnutí a žalovaný na str. 13 a 14 napadeného rozhodnutí.
61. Žalobce namítá, že pásová pila nebyla na pracovišti v provozu, nýbrž tu byla pouze skladována bez jakéhokoli využití a minimální průchodová šířka 600 mm zde byla zajištěna.
62. K tomu se žalovaný vyjádřil zejména tak, že odkazuje na svědeckou výpověď pana M., který vypověděl: „*U té pily, ta nešla, tak jsem se díval, kde je elektrika a kde není, kam leze elektrika a kam neleze, běhal jsem po hale. Potřebovali něco dělat na soustruhu, ten se netočil a něco dělat na pile, a to nefungovalo. Tím, že jsem tu pilu zapnul a viděl, že se netočí, tak tam elektrika nejde. Tím, že ten stroj vyzkouším, tak zjistím, že tam nejde elektrika.*“. Ze svědecké výpovědi pana M. je patrné, že strojní zařízení (pásová pila) nebylo na pracovišti účastníka řízení pouze skladováno, ale také užíváno, když byl pan M. účastníkem řízení volán k opravě tohoto zařízení a zkoušel zapnutí pily, zda je funkční (viz protokol o výpovědi svědka ze dne 8. 3. 2017, č.j. 18582/6.30/16-13). Tato výpověď svědka je v přímém rozporu s tvrzením účastníka řízení ohledně pouhého uskladnění strojního zařízení (pásové pily) a chybějícího zdroje elektrické energie, který by umožnil uvést předmětné zařízení do provozu. K podpoře tohoto závěru slouží též svědecká výpověď pana M.R., který na otázku, zda byla pila zapnutá, vypověděl: „*Při zahájení kontroly byla v činnosti, stál u ní pracovník.*“ (viz protokol o výpovědi svědka ze dne 7. 3. 2017, č.j. 18582/6.30/16-12). Z uvedeného tak lze učinit závěr o tom, že stroj obsluhován byl, protože odvolací orgán nemá pochyb o tom, že účastník řízení porušil povinnost týkající se pracoviště, když pracovní prostor pro obsluhu byl užší než 1 m a zařízení nebylo vzdáleno od stěn sloupů nebo strojů stojících okolo minimálně 600 mm.

63. S ohledem na uvedené považuje soud tvrzení žalobce, že *s námitkou, že předmětná pila nebyla v provozu, když nebyla ani zapojena do elektrické sítě, se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nevypořádal*, za nepřipadné.
64. Soud se s výše uvedeným vypořádáním námitek proti bodu 5 rozhodnutí o správních deliktech ztotožňuje a odkazuje na jeho plné znění.
65. Důkazy ohledáním na místě v provozovně žalobce a svědeckou výpovědí pana S.M. neprovedl soud ze stejných důvodů jako žalovaný (viz str. 14 napadeného rozhodnutí).
66. K námitkám žalobce proti bodům 6 a 7 rozhodnutí o správních deliktech se oblastní inspektorát práce vyjádřil na str. 19 a 20 prvoinstančního rozhodnutí a žalovaný na str. 14 až 16 napadeného rozhodnutí.
67. Žalobce namítá, že předmětné prostory jsou soukromými prostory jednatele žalobce a nelze je proto považovat za pracoviště či pracovní prostředí a vztahovat na ně povinnosti stanovené zákonem o bezpečnosti a ochraně zdraví a nařízením o požadavcích na pracoviště.
68. K tomu se žalovaný vyjádřil zejména tak, že na základě shromážděných podkladů (zejména vyjádření účastníka řízení ze dne 16. 8. 2016 a ze dne 6. 9. 2016) dospěl k závěru, že účastník řízení užíval celý areál k zajištění předmětu svého podnikání (a tedy jednatel účastníka řízení jako fyzická osoba neužíval část areálu, jak účastník řízení tvrdí), když tímto je mj. výroba strojů a zařízení pro využití mechanické energie a opravy ostatních dopravních prostředků, a tudíž se i na tuto část areálu vztahují povinnosti dané pracovněprávními předpisy. Nelze proto přisvědčit námitkám účastníka řízení, že se nejednalo o pracoviště, na které se aplikují pracovněprávní předpisy, neboť je třeba vycházet z faktického stavu tak, jak byl v řízení osvědčen. Zaměstnanci účastníka řízení na předmětné neoplocené pozemky vstupovali. Účastník řízení k prokázání svého tvrzení, že se jedná o soukromé prostory, ničeho nedoložil (např. nájemní smlouvy na pronájem pozemků tvořících areál, ze kterých by bylo určitelné, kdo je stranou nájemní smlouvy, příp. k jakému účelu jsou pozemky pronajímány). Skutečnost, že účastník řízení nezajistil venkovní pracoviště proti vstupu nepovolaných osob, čímž docházelo k ohrožení zdržujících se zaměstnanců, byla jednoznačně prokázána již jen tím, že areál nebyl oplocen (viz např. fotografie 38, 39 a 40). Porušení povinnosti stanovené v ust. § 2 odst. 1 písm. a) v návaznosti na ust. § 4 odst. 1 nařízení o požadavcích na pracoviště a bod 5.7 přílohy tohoto nařízení bylo účastníku řízení rovněž jednoznačně prokázáno, když z pořízené fotodokumentace (zejména fotografie 40, 41 a 43) jsou patrné poklopy nebo mřížemi nezakryté otvory na povrchu komunikace, jež by byly instalovány v jedné rovině s komunikací.
69. Soud se s tímto vypořádáním námitek proti bodům 6 a 7 rozhodnutí o správních deliktech ztotožňuje a odkazuje na jeho plné znění.
70. Důkaz označeným vnitřním předpisem neprovedl soud ze stejného důvodu jako žalovaný (viz str. 14 až 16 napadeného rozhodnutí).
71. Vzhledem k uvedenému soud neakceptoval názor žalobce, že věc byla nesprávně právně posouzena, že skutkový stav byl nesprávně a nedostatečně zjištěn a že napadené rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo, jsou nesprávná.

Rozhodnutí soudu

72. Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

73. Jelikož žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil, bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 14. srpna 2019

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu